

PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 85/23

Luksemburgā, 2023. gada 24. maijā

Vispārējās tiesas spriedums lietā T-268/21 | *Ryanair*/Komisija (Itālija; atbalsta shēma; Covid-19)

Vispārējā tiesa atceļ Komisijas lēmumu, ar kuru apstiprināts atbalsta pasākums, kas ietver subsīdijas, kuras Itālija saistībā ar Covid-19 pandēmiju izmaksājusi Itālijas aviosabiedrībām

Komisija nav pamatojusi savu secinājumu, ka attiecīgais pasākums nav pretrunā Savienības tiesību normām, izņemot tās, kas attiecas uz valsts atbalstu

2020. gada oktobrī Itālijas Republika paziņoja Eiropas Komisijai par atbalsta pasākumu, ko veidoja subsīdijas no kompensācijas fonda 130 miljonu EUR apmērā dažām aviosabiedrībām, kurām ir Itālijas licence (turpmāk tekstā – “attiecīgais pasākums”). Šā pasākuma mērķis bija novērst kaitējumu, kas atbalsttiesīgajām aviosabiedrībām nodarīts ceļošanas ierobežojumu un citu ierobežojošo pasākumu dēļ, kuri pieņemti, lai cīnītos ar Covid-19 pandēmijas izplatīšanos.

Atbilstoši attiecīgajā pasākumā paredzētajiem nosacījumiem, lai šo pasākumu varētu izmantot, aviosabiedrībām saviem darbiniekiem, kuru mājas bāze ir Itālijā, un tās darbībā iesaistīto trešo uzņēmumu darbiniekiem bija jāmaksā atalgojums – tam bija jābūt vienādam ar vai lielākam par minimālo atalgojumu, kas noteikts valsts aviotransporta nozarē piemērojamajā valsts koplīgumā, kuru noslēgušas darba devēju organizācijas un arodbiedrības, kas valsts līmenī tiek uzskatītas par visvairāk pārstāvētajām (turpmāk tekstā – “minimālā atalgojuma prasība”).

Nesākot LESD 108. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru, Komisija nolēma necelt iebildumus pret attiecīgo pasākumu, pamatojoties uz to, ka tas ir saderīgs ar iekšējo tirgu ¹.

Izskatot aviosabiedrības *Ryanair* celto atcelšanas prasību, Vispārējā tiesa atceļ šo lēmumu LESD 296. pantā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpildes dēļ.

Vispārējās tiesas vērtējums

Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai lēmumā nesākt formālo izmeklēšanas procedūru par paziņotu atbalstu ir jāizklāsta iemesli, kuru dēļ Komisija uzskata, ka tai nav būtisku grūtību novērtēt attiecīgā atbalsta saderīgumu ar iekšējo tirgu. Ja šis pamatojums šajā jautājumā ir pietiekams, tajā skaidri un nepārprotami jānorāda iemesli, kuru dēļ Komisija ir uzskatījusi, ka nav šādu grūtību.

Tomēr Vispārējā tiesa uzskata, ka šajā lietā tā nav.

Pirmkārt, tā norāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir gan apgalvojusi, ka minimālā atalgojuma prasība ir nesaraucami saistīta ar attiecīgo pasākumu, gan ka šī prasība nav raksturīga minētā pasākuma mērķim, tomēr nav

¹ Komisijas Lēmums C(2020) 9625 final (2020. gada 22. decembris) par valsts atbalstu SA.59029 (2020/N) – Itālija – Covid-19: Kompensācijas shēma aviosabiedrībām, kurām ir Itālijas iestāžu izsniegta licence.

skaidri un nepārprotami argumentējusi, kas ir šā divkāršā secinājuma iemesls.

Otrkārt, **Vispārējā tiesa konstatē – apstrīdētajā lēmumā izdarītajam secinājumam, ka minimālā atalgojuma prasība nav pretrunā “citām Savienības tiesību normām”, izņemot LESD 107. un 108. pantu, arī nav norādīts pamatojums.**

Šajā ziņā tā norāda, ka vienīgā Savienības tiesību norma, kas nav LESD 107. un 108. pants un attiecībā uz ko Komisija ir izvērtējusi šo prasību, ir Romas I regulas ² 8. pants, kurā ir noteiktas īpašas kolīziju normas attiecībā uz individuālu darba līgumu. Katrā ziņā Komisija apstrīdētajā lēmumā nav izklāstījusi iemeslus, kas ļautu uzskatīt, ka tā bija vienīgā atbilstošā tiesību norma, izņemot LESD 107. un 108. pantu, attiecībā uz kuru tai bija jāpārbauda minimālā atalgojuma prasības saderība ar Savienības tiesībām. Tādējādi Komisija nav skaidri un pārskatāmi izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā atzina, ka minētā prasība nav uzskatāma par “citu Savienības tiesību normu” pārkāpumu.

Pamatojuma trūkumu ilustrē tas, ka, pārbaudot minimālā atalgojuma prasību, Komisija ir ņēmusi vērā Itālijas zemo cenu sabiedrību asociācijas sūdzību, kurā apstrīdēta tāda Itālijas tiesiskā regulējuma saderība ar pakalpojumu sniegšanas brīvību LESD 56. panta izpratnē, kurā ir ietverta prasība par minimālo atalgojumu, kas ir līdzīga attiecīgajā pasākumā noteiktajai. Šādā kontekstā Komisijai *a fortiori* būtu bijis jālemj par LESD 56. panta atbilstību, lai pārbaudītu attiecīgā pasākuma saderību ar iekšējo tirgu.

Ņemot vērā iepriekš minēto, Vispārējā tiesa secina, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas tai noteikts LESD 296. pantā, un līdz ar to atceļ apstrīdēto lēmumu.

PIEZĪME. Atcelšanas prasībā tiek lūgts atcelt Savienības tiesībām pretrunā esošus Savienības iestāžu aktus. Ievērojot konkrētus nosacījumus, dalībvalstis, Eiropas iestādes un privātpersonas var vērsties Tiesā vai Vispārējā tiesā ar atcelšanas prasību. Ja prasība ir pamatota, tiesību aktu atceļ. Attiecīgajai iestādei ir jāaizpilda juridiskais vakuums, kas varētu rasties šā akta atcelšanas dēļ.

PIEZĪME. Tiesā var pārsūdzēt Vispārējās tiesas spriedumu vai rīkojumu vienīgi par tiesību jautājumiem. Pārsūdzībai principā nav apturošas iedarbības. Ja apelācijas sūdzība ir pieņemama un pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu. Ja lieta ir gatava izspriešanai Tiesā, tad tā pati var pieņemt galīgu nolēmumu. Pretējā gadījumā tā nodod lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, kurai nolēmums, ko Tiesa pieņēmusi apelācijas tiesvedībā, ir saistošs.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Vispārējai tiesai nav saistošs.

Pilns sprieduma [teksts](#) tiek publicēts CURIA tīmekļvietnē pasludināšanas dienā.

Kontaktpersona presei: Marta Ošleja [☎\(+352\) 4303 6005](tel:+35243036005).

Sprieduma pasludināšanas attēli ir pieejami [Europe by Satellite](http://Europe.by.Satellite) [☎\(+32\) 2 2964106](tel:+3222964106).

Palieciet ar mums!

² Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV 2008, L 177, 6. lpp.).